

*Europese Interim-Overeenkomst betreffende de regelingen inzake sociale zekerheid voor ouderdom, invaliditeit en overlijden; Europese Interim-Overeenkomst betreffende sociale zekerheid met uitsluiting van de regelingen voor ouderdom, invaliditeit en overlijden, en de bij beide Overeenkomsten behorende Protocollen nopens de vluchtelingen, op 11 December 1953 te Parijs tussen de Leden van de Raad van Europa gesloten*

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

No. 1

's-Gravenhage, 23 December 1954.

**Ter Griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen: 24 December 1954.**

**De wens, dat deze Overeenkomst aan de uitspraak van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens de Kamer of door ten minste twintig leden der Kamer uiterlijk te kennen worden gegeven op 23 Januari 1955.**

Mede namens mijn ambtgenoot zonder Portefeuille, mr J. M. A. H. Luns, heb ik de eer U Hoogedelgestrengede mede te delen, dat in de hierbij overgelegde *Trb.* 1954, 98, 99, 198 en 199<sup>1)</sup>, tekst en vertaling zijn gepiaatst van de Europese Interim-Overeenkomst betreffende de regelingen in zake sociale zekerheid voor ouderdom, invaliditeit en overlijden, de Europese Interim-Overeenkomst betreffende sociale zekerheid met uitsluiting van de regelingen voor ouderdom, invaliditeit en overlijden en de bij beide Overeenkomsten behorende Protocollen nopens de vluchtelingen, welke Overeenkomsten en Protocollen op 11 December 1953 te Parijs tussen de leden van de Raad van Europa werden gesloten.

Hiernevens gelieve U Hoogedelgestrengede tevens een toelichtende Nota aan te treffen bij genoemde Overeenkomsten en Protocollen, welke ingevolge artikel 60, lid 2, der Grondwet de goedkeuring van de Staten-Generaal behoeven alvorens te kunnen worden bekrachtigd.

Indien ik niet binnen dertig dagen na ontvangst van deze brief uw schriftelijke mededeling heb ontvangen van de wens, te kennen gegeven door of namens de Kamer of door ten minste twintig leden der Kamer, houdende, dat genoemde Overeenkomsten en Protocollen aan de uitspraak van de Staten-Generaal zullen worden onderworpen, dan wel indien ik binnen die termijn uw schriftelijke verklaring heb ontvangen, dat, voor zover de Tweede Kamer aangaat, geen uitspraak wordt verlangd, wordt de goedkeuring van bovengenoemde Overeenkomsten en Protocollen geacht te zijn verleend voor zoveel de Tweede Kamer betreft, tenzij door of namens de Eerste Kamer of door ten minste tien leden dier Kamer een uitspraak wordt verlangd.

*De Minister van Buitenlandse Zaken,*  
J. W. BEYEN.

<sup>1)</sup> Nedergelegd ter griffie, ter inzage van de leden.

**Toelichtende Nota**

In het kader van de Raad van Europa is, in opdracht van het Comité van Ministers, door een Commissie van Experts op het gebied der sociale zekerheid een tweetal Europese Interim-Overeenkomsten voorbereid betreffende de sociale zekerheid.

De eerste overeenkomst heeft betrekking op de ouderdoms-, invaliditeits-, weduwen- en wezenverzekering, terwijl de tweede overeenkomst de ziekte-, ongevallen-, werkloosheids- en kinderbijslagverzekering omvat. Beide overeenkomsten zijn door de Ministers van Buitenlandse Zaken op 11 December 1953 te Parijs ondertekend.

Ter toelichting van deze overeenkomsten diene het volgende. Het streven van de Raad van Europa is er op gericht, dat tussen de bij de Raad aangesloten landen bilaterale overeenkomsten in zake de sociale zekerheid worden gesloten, als thans reeds gesloten of in voorbereiding zijn tussen de landen van het Verdrag van Brussel.

De voorbereiding van bilaterale verdragen in zake de sociale zekerheid tussen al de landen van de Raad van Europa vordert

Aan  
de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer  
der Staten-Generaal

geruime tijd. Ten einde, in afwachting van de totstandkoming van de beoogde bilaterale regelingen, reeds op korte termijn in het kader van de Raad van Europa bepaalde resultaten te bereiken op het terrein van de sociale zekerheid, heeft het Comité van Ministers aan de bovenvermelde Commissie van Experts opdracht gegeven de beide Interim-Overeenkomsten voor te bereiden.

De eigenlijke betekenis van deze overeenkomsten is hierin gelegen, dat onder bepaalde voorwaarden de onderdanen van de aangesloten Staten voor de toepassing van elkaars sociale verzekeringswetgeving worden gelijkgesteld met eigen onderdanen, zolang zij zich op het grondgebied van de betrokken Staat bevinden. Deze gelijkstelling beperkt zich niet tot de toepassing der interne sociale zekerheidswetgeving, doch strekt zich tevens uit tot de met andere landen gesloten verdragen op het terrein der sociale zekerheid (artikelen 2 en 3 van de beide overeenkomsten).

De Nederlandse sociale verzekeringswetgeving maakt ten aanzien van personen, die zich op Nederlands grondgebied bevinden, in het algemeen geen onderscheid tussen Nederlanders en vreemdelingen. Ten aanzien van de toepassing van deze wetgeving brengen de beide overeenkomsten dan ook geen wijziging in de bestaande toestand. Anders staat het ten aanzien van die sociale uitkeringen, welke in de beide Overeenkomsten worden aangeduid als „non-contributieve” uitkeringen, d.w.z. uitkeringen, welke niet haar grondslag vinden in een verzekeringsstelsel met premiebetaling. Als zodanig vallen van Nederlandse zijde te noemen de uitkeringen ingevolge de Noodwet Ouderdomsvoorziening, de toeslagen op de invaliditeits- en weduwenrenten, de kinderbijslagen voor de rentetrekken en voor de kleine zelfstandigen en de uitkeringen aan werklozen ingevolge de Sociale Voorziening. Voor wat deze non-contributieve uitkeringen betreft, wordt geen onderscheid naar nationaliteit gemaakt ten aanzien van de toeslagen op renten en de kinderbijslagen voor rentetrekken. Wel maakt de Nederlandse wetgeving onderscheid naar nationaliteit ten aanzien van de uitkeringen ingevolge de Noodwet Ouderdomsvoorziening, de kinderbijslagen voor zelfstandigen en de uitkeringen ingevolge de Sociale Voorziening. Deze uitkeringen zijn in beginsel voorbehouden aan Nederlanders, doch de desbetreffende regelingen openen de mogelijkheid deze uitkeringen ook te verstrekken aan vreemdelingen.

Opgemerkt zij, dat de onderhavige overeenkomsten op het punt van de non-contributieve uitkeringen een vreemdeling eerst gelijkstellen met een eigen onderdaan, wanneer hij een zekere tijd in het betrokken land heeft gewoond. Voor de kortlopende uitkeringen — voor Nederland zijn ten deze enkel van belang de kinderbijslagen voor zelfstandigen en de uitkeringen ingevolge de Sociale Voorziening — wordt een verblijf in het desbetreffende land vereist van zes maanden (artikel 2, eerste lid, onder *d*, van de tweede overeenkomst). De Noodwet Kinderbijslag Kleine Zelfstandigen opent de mogelijkheid om voor de toepassing dier wet bij algemene maatregel van bestuur vreemdelingen met Nederlanders gelijk te stellen. Bij bekrachtiging door Nederland van de tweede overeenkomst zal te zijner tijd bij algemene maatregel van bestuur de Nederlandse regeling aan de overeenkomst dienen te worden aangepast. Ook zal alsdan de Sociale Voorziening aangepast worden.

Ten aanzien van de gelijkstelling van vreemdelingen met eigen onderdanen op het punt van de langlopende non-contributieve uitkeringen — voor Nederland zijn ten deze enkel van belang de uitkeringen ingevolge de Noodwet Ouderdomsvoorziening — eist de betreffende overeenkomst (artikel 2, onder *b* van de eerste overeenkomst) een verblijf in het betrokken land, sedert het bereiken van de 20-jarige leeftijd, van 15 jaar, waarvan de laatste 5 jaar onmiddellijk moeten voorafgaan aan de aanvraag om uitkering.

De Noodwet Ouderdomsvoorziening eist voor Nederlanders een verblijf hier te lande van 6 jaar, onmiddellijk voorafgaande aan de aanvraag om uitkering, terwijl voor vreemdelingen een onafgebroken verblijf van 20 jaren hier te lande wordt vereist.

Bekrachtigt Nederland de Interim-Overeenkomst in zake de ouderdomsverzekering, enz., dan zal derhalve een onderdaan

van een der toegetreden landen ten aanzien van zijn aanspraken ingevolge de Noodwet Ouderdomsvoorziening met een Nederlander gelijkstaan, wanneer hij sedert zijn 20ste jaar ten minste 15 jaar hier te lande heeft gewoond, waarvan de laatste 5 jaren onmiddellijk aan de aanvraag moeten voorafgaan. Hij staat alsdan met een Nederlander gelijk, d.w.z. dat hij eerst voor uitkering in aanmerking kan komen, wanneer hij de laatste zes jaar hier te lande heeft gewoond. Bij bekrachtiging door Nederland van deze overeenkomst zal de thans voor vreemdelingen geldende regeling ten aanzien van de onderdanen van de bij de overeenkomst partij zijnde Staten aan de overeenkomst moeten worden aangepast. Dit kan geschieden bij algemene maatregel van bestuur.

In het vorenstaande werd uitsluitend gewezen op de gelijkstelling van de onderdanen van alle Staten, die partij zijn bij de overeenkomst, met de onderdanen van een bepaalde Staat, zolang zij zich op het grondgebied van die Staat bevinden. Echter, ten aanzien van de ongevallen-, ouderdoms-, invaliditeits- en weduwen- en wezenrenten geldt de gelijkstelling van de onderdanen van alle bij de overeenkomst partij zijnde Staten met de onderdanen van een bepaalde Staat ook, indien eerstgenoemde onderdanen zich bevinden in een derde Staat, welke bij de overeenkomsten partij is. Zo zou bij voorbeeld een Noor, die een ongevallen- of ouderdomsrente zou genieten ingevolge de Nederlandse wetgeving, in het genot dier rente moeten blijven, ook wanneer hij zich b.v. in Italië zou vestigen, mits Nederland de ongevallen- en ouderdomsrenten ook uitbetaalt aan Nederlanders, die zich in Italië bevinden. Aangezien Nederland deels ingevolge de eigen wetgeving, deels ingevolge de door de Internationale Arbeidsconferentie aanvaarde Conventies op het gebied van de sociale zekerheid, in een geval, als hier bedoeld, thans reeds in Italië uitkering zou verstrekken, neemt Nederland derhalve bij bekrachtiging der overeenkomsten geen nieuwe verplichtingen op dit punt op zich.

Aan de beide overeenkomsten is een drietal Bijlagen toegevoegd, welke ingevolge het bepaalde in artikel 10 der beide overeenkomsten een onderdeel uitmaken van de overeenkomsten zelf.

Bijlage I vermeldt de nationale wetgevingen, waarop de overeenkomsten van toepassing zijn.

Bijlage II bevat een overeenkomstige opgave van de verdragen, welke onder de werking der overeenkomsten vallen.

Bijlage III vermeldt de voorbehouden, welke door enkele landen ten aanzien van de toepassing der verdragen zijn gemaakt. Door het Comité van Ministers is er op aangedrongen het aantal voorbehouden zoveel mogelijk te beperken. Van Nederlandse zijde zijn geen voorbehouden gemaakt.

Bij elk van de Interim-Overeenkomsten behoort een Protocol, krachtens hetwelk de werkingssfeer van de overeenkomst wordt uitgebreid tot de vluchtelingen, bedoeld in het op 28 Juli 1951 te Genève ondertekende Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen.

Opgemerkt zij, dat de in artikel 1, vierde lid, van beide overeenkomsten bedoelde verklaringen in zake de uitleg van de termen „onderdanen” en „grondgebied” zijn opgenomen in *Trb.* 1954, 100, blz. 38 e.v.

Uit het vorenstaande blijkt, dat toetreding van Nederland tot de ontworpen overeenkomsten praktisch alleen enige wijziging in de bestaande toestand brengt ten aanzien van enige non-contributieve uitkeringen. De financiële gevolgen voor Nederland op het punt van deze non-contributieve uitkeringen zijn bij gebreke aan voldoende gegevens bezwaarlijk aan te geven. Veilig kan evenwel worden aangenomen, dat, gezien de non-contributieve uitkeringen, welke thans reeds aan vreemdelingen worden gedaan, de financiële gevolgen gering zullen zijn.

*De Staatssecretaris van Sociale Zaken,*  
A. A. VAN RHIJN.

*De Minister van Buitenlandse Zaken,*  
J. W. BEYEN.